

Генерациска алтернатива: за социјални патриотизам

Србија је данас земља којом владају уједињени монополи полувековне непромењене политичке елите, локалних тајкуна, домаћих, а страних медија и амбасадора НАТО-држава. Без организованог деловања против ових монополиста нашег медијског, економског и политичког живота, било каква друштвена промена у Србији није могућа. Зато је развој алтернативних политичких, економских, НВО и медијских асоцијација, ненаслоњених на стране амбасаде, једини могући одговор на владавину монопола и пут ка сувереној националној политици.

Данас, када се руши цивилизацијски образац који је почивао на индивидуалистичкој похлепи, стицалачком материјалистичком бесу и империјалистичкој себичности, отворен је простор за представљање једног другачијег и новог погледа на свет.

У овом тренутку, када живимо смену историјских епоха које још увек нисмо довољно свесни, стварају се до сада немогуће претпоставке за промену владајућег система вредности.

У глобалној архитектури нашег доба, која је почивала на виртуелном свету економије, политике и медија, рађа се могућност нове философије живота која би се окренула реалној духовној, моралној, економској и политичкој стварности.

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

Цивилизација коју познајемо остала је без ослоња у смислу живота, а протеране и заборављене традиционалне вредности заједнице: брак, породица, парохија, нација, држава, друштвена солидарност - поново постају модерне.

Но, за ову врсту радикалног друштвеног искорака и промене потребне су потпуно нове или осавремене старе идеје за савремени социјални амбијент, суштински различите од онога што нам се данас нуди као решење, а уствари представља део проблема.

Суштински другачије: (Н)И ЛЕВО (Н)И ДЕСНО

Светска морална и економска криза је огромна и подстиче самопреиспитивања на која никако другачије не бисмо били спремни. У свему томе, степен духовне и државне дезинтеграције српског националног бића више је него алармантан, и буди етику последње одбране и нову националну одговорност. На ова два дубинска друштвена питања, глобално и локално, не може се дати већ виђени одговор, не може понудити одавно потрошено решење. Данашњи свет и Србија могу се мењати само радикално: променом суштине света и Србије у којима живимо. Све друго спада у уобичајену демагогију, нову манипулацију и козметичке промене на неизлеченом болеснику, који ће се због тога разболети још више.

Први предуслов успеха овог програма јесте дефинисање Србије као у одређеном смислу окупирани државе и прекид свих међусобних расправа до тренутка док Србија не буде поново слободна. То значи тренутно игнорисање свих историјских, идеолошких, политичких и других подела у корист националног јединства, умрежавања, координираног деловања и остварења свима нам заједничког циља: слободе и независности појединца, народа и државе.

Други неопходни предуслов за реализацију новог националног програма јесте

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

одбацивање поделе на лево и десно као неупотребљивог реквизита старопартијске схоластике. Ова бајата идеолошка раван не само да је давно превазиђена већ је и самоограничавајућа и штетна форма за савремени национални активизам.

У нову идејну стварност потребно је уложити нову самосвест са оба идеолошка пола. Тзв. српска национална десница треба да се одрекне интелектуализма, псеудоелитизма и сваке врсте одвојености од народа и његовог стварног живота, док тзв. српска левица мора да призна да без решења националног питања нема решења ни социјалних питања.

За десницу то у пракси значи да немамо ништа од голих теоријских форми религиозности, морализма, монархизма, саборности и патриотизма, ако им нисмо дали стварну, социјалну садржину. За левицу је наравоученије да нема праве друштвене солидарности без заједничких историјских вредносних темеља у вертикали духа породичне и националне заједнице.

Ако би се тражио наш идејни израз данас онда би најтачније било рећи да смо (Н)И ЛЕВО (Н)И ДЕСНО. Јер, ако је десно: вера, државотворност, национална самобитност, светост традиционалног брака и породице – онда смо десно. Али, ако је десно: нови монопол и неодговорност повлашћених друштвених слојева, капитализам без социјалне функције, церемонијална религиозност без мисионарске и милосрдне садржине, онда нисмо десно.

Такође, ако је лево антиглобализам, народна социјализација духовних и материјалних добара, преустројство капиталистичког строја у корист појединца и целине, револуционарни жар моралне самосвести против корупције као духовног облика капитализма, једном речју, социјални патриотизам са хришћанским ликом, лишен неомарксистичког рата против вере и нације, онда смо лево. Ако је, пак, лево: неодступно залагање за одумирање државе, националних индивидуалитета и религијске свести, даље непристајање на приватну својину, слободу мишљења и деловања, као и вечити интернационализам и диктатура разних мањина као новог пролетеријата, онда не можемо и нећемо бити лево.

Дефинитивно рашчишћавање ове идејне збрке пружа могућност за широк заједнички социјални и политички фронт „За слободну Србију”, а свим преко потребним и корисним разликама и такмичењу у бољим решењима на корист народа и државе између нас,

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

оставља простор за постојање у будућности кад циљ буде остварен, тј. Србија слободна.

Неутралисање монопола

Србија је данас земља којом владају уједињени монополи полувековне непромењене политичке елите, локалних тајкуна, домаћих, а страних медија и амбасадора НАТО-држава. Без организованог деловања против ових монополиста нашег медијског, економског и политичког живота, било каква друштвена промена у Србији није могућа. Зато је развој алтернативних политичких, економских, НВО и медијских асоцијација, ненаслоњених на стране амбасаде, једини могући одговор на владавину монопола и пут ка сувереној националној политици.

Нова национална енергија и државотворна свест

После свих историјских пораза, константне оптуженичке клупе и медијске сатанизације у којима смо се нашли као народ и држава у последњих 20 година, као да се у нама загасила родољубива енергија и државотворна снага. Преко је потребно изаћи из ових наметнутих дефанзивних матрица и ослободити друштвену мисао и деловање за нову патриотску и државоградитељску историјску епоху. Ово није могуће са уморним, компромитованим и безидејним актуелним представницима српске интелектуалне и политичке елите на челу, већ је приоритет у новим људима и, још и више, у новим организационим формама.

Нови друштвени активизам и партиципативна демократија

Потпуно је јасно да само наш лични и заједнички друштвени активизам може да донесе помаке. Са једне стране, нема одрицања од постојећих националних институција које не врше свој посао нити чекања на њих, већ се врши притисак за њихову редефиницију и промену како би почели да раде свој посао. Са друге стране, правимо читав низ алтернативних система образовања, информисања, организовања и деловања, како не бисмо зависили од монопола и цензуре. Наш крајњи циљ јесте објашњење и сведочење новог друштвеног обрасца у коме политика није мера свих ствари, а политичке странке нису једини носиоци процеса одлучивања о нашој заједничкој судбини. Зато се залажемо за партиципативну демократију у којој ће политичке странке поделити своја права, али и обавезе и одговорности, са осталим сегментима друштва: патриотским организацијама, грађанским иницијативама, духовним, културним и струковним социјалним потенцијалима.

Нове социјалне теме и облици деловања

Главна поље провере ваљаности овог манифеста огледаће се у социјалној сфери, где се заправо сустичу реализације свих духовних, моралних, економских, политичких и државних идејних поставки. За суштинско и квалитетно отварање нових социјалних тема и њихово исправно решавање десници је недостајало практичног социјалног програма и више силазака у народ, а левици је сметало одсуство аутентичног система вредности који би њеној социјалној политици дао унутрашње кохезионо упориште.

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

У том смислу, посебна одговорност лежи на држави која је обавезна да заштити најугроженије социјалне категорије, и да, ако се треба угледати на западне друштвене стандарде, онда то на првом месту буде управо тај сектор социјалне бриге и помоћи.

Сходно томе, и Српска православна црква треба да у мери својих могућности, не угрожавајући своју суштинску духовну и пастирску улогу, посвети већу пажњу милосрдној делатности, тј. бризи за сиротишта и друге угрожене и посебне социјалне категорије (сиромашни, вишедетне породице, удовице, избеглице, породице погинулих и ратни војни инвалиди, старачка домаћинства...). Такође, болнице, народне кухиње, обданишта, гимназије, центри за лечење болести зависности, научни институти, уметничка друштва, невладине организације, медији - треба да постану места присуства Цркве у друштву и пројаве њене социјалне одговорности.

Нови, социјални патриотизам данас подразумева, између осталог, и следеће подврсте о којима ће бити више речи у наредним корацима овог програма: популациони патриотизам, еколошки патриотизам, економски патриотизам, право на приватност и, посебно, радни елан и социјалну солидарност.

За еколошки патриотизам

Поред нове популационе, економске и социјално-државотворне политике посебно истичемо еколошко питање у Србији као једно од најважнијих по њене грађане. Еколошка свест се развија планским и конкретним акцијама читаве друштвене заједнице, а не празном политичком реториком. Све националне институције и патриотска удружења имају обавезу да се активном бригом усредсреде на заштиту природне средине и еколошки патриотизам, који ће омогућити здраве услове живота нашег потомства.

Нова радна етика и друштвена солидарност

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

Очигледно је да актуелна велика светска и домаћа економска криза неће бити превазиђена до сада уобичајеним методама. Овде и сада је потребно применити коренити отклон од досадашњег погледа на свет и система вредности и спровести потпуно другачију философију живота.

То конкретно значи престанак форсирања индивидуалистичке слике света и моралне разуларености, заустављање безумне потрошачке грознице и духовне ослабљености, ограничавање сваке врсте бездушне првобитне акумулације капитала, монопола и корупције, стављање на стуб срама духа лењости, себичности, анационалности и малодушности, крај неолибералних и евроунијатских утопија, отварање ка новим политичким, економским и војним партнерствима на другим странама света.

То конкретно значи и нову, пионирску (у најбољем западном смислу те речи) – личну, породичну и националну радну мотивацију и дисциплину, обнову духовних и моралних вредности, одбрану породице, нове видове синдикалног организовања, јавних радова и волонтерства, повратак заборављених вредности скромности, штедње и мобе, залагање за читав спектар социјалних програма и конкретну друштвену солидарност, о чему ће такође бити више практичних програмских идеја у следећем кораку овог предлога за преживљавање кризе и национални препород.

Увек ново одушевљење и организовање

Читава замисао овог програма неостварива је без новог одушевљења за родољубље и заједничког друштвеног ангажовања најбољих постојећих снага националног ума, карактера и активизма. Није нам потребан централизован покрет којим би се руководило из једног центра и који би само изазвао нове сујете и поделе, већ модерно

Будимо нереални – тражимо могуће!

Пише: Српски сабор Двери
субота, 11 април 2009 15:19

организовани српски НВО сектор у коме свака организација делује самостално у свом друштвеном пољу и координирано са осталима по одређеним кључним националним питањима данас. Тако се чува посебност сваке од организација, а истовремено постижу већи заједнички резултати.

Овог новог националног одушевљења, међутим, не бива без нове вере, наде и љубави, тј. повратка духовним и моралним надахнућима, вери и нади у сопствени успех, као и истинској спремности на лично пожртвовање и љубав према ближњем свом и својој нацији и држави. Од овог суштинског предуслова опет неће бити ништа без нове организационе свести, садржине и форме, која ће послужити као модерна српска мрежа постојећих алтернативних националних иницијатива и подухвата.

Будимо нереални – тражимо могуће!

Београд-Ниш-Чачак, Благовести 2009.